

МАЛАДЕЖКО ЧЕТИВО

Година V.

Октомври, 1927. г.

Кн. 1.

Ив. Кириловъ.

Бунтовнишко гнѣздо.

Слънцето клюмна на залѣзъ и хвърли златенъ мостъ между брѣговетѣ на Дунава. Баба Тонка по навикъ преви кракъ на кжшенъ прагъ и се вгледа въ залѣза.

Дивни сж залѣзитѣ край Дунава, ала ненагледни сж тѣ отъ кжщата на баба Тонка, вдигната на едно отъ най-високитѣ мѣста на русенския брѣгъ.

Би помислилъ човѣкъ, че когато е строена тая кжща, стопанинътъ е ималъ предвидъ, че тя ще бжде стражъ и връзка съ онѣзи, които незнайното бждеще ще готви за апостоли на освободителното дѣло.

Баба Тонка бѣ една отъ тия, за които тази кжща стана храмъ. Обичаше я и я почиташе. И тукъ намираше покой. А вечеръ ѝ бѣше душа и сърдце, да седне на кжщенъ прагъ, да гледа залѣза, да се вслушва какъ настѣпва нощта и да мисли по миналото.

Самотни вечерни часове!

... Дойдоха руситѣ; сбждна се мечтата на поробена България; свѣтна предъ очитѣ на баба Тонка. Но все пакъ душата ѝ възчаква още. Свикналия духъ въ борби, не го задоволява мирниятъ день. И баба Тонка си спомняше съ болка за бурнитѣ дни, за тревожнитѣ нощи, когато се очакваха хора отъ комитета изъ Ромѣния; когато се пренасяха оржжия; когато ставаха тайнитѣ събрания... когато наставаха тревожни часове.

Въ тревожнитѣ часове баба Тонка намираше голѣма радостъ.